

dělkové skončila ve smyslu § 59 cit. zák. Za tohoto stavu musí se pak při zdanění všeobecnou daní výdělkovou vzít v úvahu podle ustanovení § 61 cit. zák. pouze výtěžek skutečně dosažený do doby zániku poplatného podniku. Při zjišťování tohoto zdanitelného výtěžku platí pak to, co bylo již řečeno vpredu o realizaci; tento výtěžek, aby mohl být zdanitelným, musí být realizován, čímž ovšem podle zmíněných vývodů nutno u advokátů rozumět pouze skutečné zaplacení a nestačí proto vedení tohoto příjmu jako pohledávky. Jest tudíž zřejmo, že v tomto případě nebyly v době zániku daňové povinnosti řečené platy realizovány (t. j. fakticky zaplacený); byly-li však realizovány až v době, kdy podnik daní podrobený již neexistoval resp. kdy již byl trvale a úplně zastaven, nemohou již přicházeti v úvahu pro vyměření všeobecné daně výdělkové resp. nemohou také již tvořiti základ pro vyměření této daně.

Ve shora uvedeném případě vyskytl se též názor, že by bylo možno daňovou povinnost řečených částek opíráti o ustanovení odst. 7 prov. nař. k § 46, odst. 1 a 2 cit. zák., podle něhož daňová povinnost trvá i po čas likvidace podniku a podle něhož i realizační obchody jsou tu pokračováním podniku; avšak ani tohoto názoru nelze pro daný případ obhájeti. Ustanovení o likvidaci není především dobře možno vztahovati na jiné osoby, než na ty, které vedou řádné obchodní knihy, které jsou podkladem pro likvidační řízení resp. na jejichž podkladě se likvidace provádí. Nehledíc však k tomu, nebylo by zde realizačními obchody možno

zase rozumět jiné provozovací úkony podniku než esentiální, na př. dokončení obchodů, výprodej zásob a pod. (srv. Budw. 2552/1904, 5873/1905), nikoliv pouhé inkasování dlužných pohledávek. Tato činnost by mohla spadati pod pojem »realizačního obchodu« ve smyslu shora cit. ustanovení na př. u zmíněného již řemeslného půjčovatele peněz, zejména kdyby při tom povoloval posečkání a tím uzavíral vlastně nové obchody (srv. Budw. 9296/1912), nikoli však u advokáta. Vzhledem k tomu, co bylo právě řečeno, jest i tento názor právně neudržitelný.«

II. Daň důchodová:

»Pokud jde o povinnost k dani důchodové u částek došlých advokátu po zastavení jeho zaměstnání, je tato dána a nebyla také nikdy popírána; zde by se mohlo jednati jediné o otázku rázu ryze formálního, zda-li totiž mají tyto příjmy býti zařaděny do rubriky »C« jakožto důchod z podniku nebo do rubriky »F« jakožto důchod z pramenů jiných. Vzhledem k zásadě vyslovené v nálezu Boh. 6478/32 patří zde tyto důchody do rubriky »C«, ježto třebaš po zániku daňového pramene podržují později došlé důchody jakýsi vztah k tomuto svému dřívějšímu prameni.«

B.

Druhý případ výhod je dán pro ony poplatníky, kteří byli zdaněni jak na berní rok 1936, tak na berní rok 1937 podle výsledků kalendářního roku 1936. Je to případ dnes dosud nejčastější a je upraven výslovně v přechodných ustanoveních zák. 226/1936 (čl. 1-III druhé části).

Z právní praxe.

Kdy jest podnik německý.
(Lhůta do 31. X. 1939.)

Druhé nařízení říšského ministra spravedlnosti z 5. září 1939 k prove-

dení nařízení o výkonu občanského soudnictví v Protektorátu, uveřejněné v RGBl. I, č. 170, str. 1697, z 8. IX 1939, stanoví:

§ 1.

Při používání nařízení o výkonu občanského soudnictví v Protektorátu Böhmen und Mähren ze 14. IV. 1939 platí za německé státní příslušníky také obchodní společnosti, vzájemné pojišťovací spolky, výdělková a hospodářská společenstva, horní těžarstva, jiné právnické osoby soukromého práva, a veřejnoprávní korporace, nadace a ústavy, které mají své sídlo v Německé Říši mimo Protektorát.

Německým státním příslušníkům jsou na roveň, je-li sídlo v Protektorátu Čechy a Morava:

1. veřejné obchodní společnosti, komanditní společnosti a komanditní společnosti na akcie, jestliže alespoň jeden osobně ručící společník jest německý státní příslušník;

2. jiné obchodní společnosti s vlastní právní osobností, vzájemné pojišťovací spolky, výdělková a hospodářská společenstva a horní těžarstva, jestliže alespoň polovina osob povoláních k zákonnému zastupování nebo alespoň polovina členů dozorčí rady nebo podobného nositele správy má německou státní příslušnost;

3. spolky s německou jednací řečí; zda tento předpoklad jest dán, rozhodne v pochybnostech Oberlandrat;

4. veřejnoprávní korporace a podniky, nadace a ústavy, určí-li to Reichsprotektor.

§ 2.

Pustila-li se strana, která podle § 1 platí za německého státního příslušníka nebo je mu na roveň, před vstoupením tohoto nařízení v účinnost v rozepři před soudem Protektorátu do projednávání ve věci hlav-

ní, může navrhnouti převedení rozepře na příslušný německý soud. To platí také tehdy, bylo-li převzetí rozepře německým soudem odepřeno před vstoupením tohoto nařízení v účinnost. Návrh může býti učiněn jen do 31. října 1939. Ostatně jest na návrh a převod právní věci použití předpisu § 8 nařízení ze 14. IV. 1939 obdobně.

Kolkování doložek o soudu splniště v advokátských plných mocích.

Píše se nám z Moravy:

»Některé finanční úřady poplatkové správy na Moravě pokutují advokáty, kteří mají na plných mocích doložky, na př.:

1. ... honorář za konané práce zavazují se zaplatiti v kanceláři Dra ... ve Vyškově a podrobují se výhradně příslušnosti okresního soudu ve Vyškově.

2. ... umluvený honorář zaplatím ve Vyškově, kde jest také dle § 88 zákona o pravomoci soudů žalovatelný.

Tyto doložky příslušnosti nebyly dosud stihány se zřetelem na to, že ve Věstníku 1922, str. 67 byl výklad ministerstva: ... ujednání o soudní příslušnosti podle splniště v plných mocích advokátů jsou osvobozena od kolků.

Podle našeho mínění obojí hořejší znění spadá pod soud splniště dle § 88 J. N.

Právnickou veřejnost by jistě zajímalo věcné pojednání o této otázce.»

V dotazu to sice není výslovně uvedeno, ale možno z něho předpokládati, že z označených plných mocí advokátů požadují finanční úřady vedle pevného poplatku kolkového 5 K z každého archu (saz. pol. 48/111 poplatkového zákona č. 50/1850 ř. z.) ještě pevný poplatek 1 K podle § 1 zákona ze dne 11. června 1919 č. 331 Sb. z. a n. z úmluvy soudní příslušnosti a tento poplatek vyměřují s příslušným zvýšením.

Především jest třeba upozorniti, že kolkový poplatek 1 K se vybírá podle § 1 cit. zákona č. 331/1919 Sb. z. a n. toliko z ujednání o příslušnosti soudu podle § 104 J. N. a to vedle poplatků, které připadají z ostatních právních jednání v jedné a téže listině osvědčených. Nelze tudíž vybírat pevný poplatek 1 K tam, kde jde o úmluvy,

keré nelze pojmově zahrnouti pod dohody o soudní příslušnosti podle § 104 J. N. V každém případě jest proto nutno zvláště uvážiti, zda písemnost osvědčuje úmluvu o soudní příslušnosti podle § 104 J. N., nebo úmluvu jiného druhu. Tak na př. nutno přesně odlišovati ujednání, zakládající příslušnost soudu splniště podle § 88 J. N. od ujednání soudní příslušnosti podle § 104 J. N.

Zkoumáme-li shora uvedené znění doložek advokátních plných mocí, vyjde na jevo, že se strany zavazují zaplatiti honorář v určitém místě, t. j. ve Vyškově, kde se také z toho důvodu podrobují soudní příslušnosti. I kdyby však se v doložkách plných mocí nestala zmínka o podrobení stran soudní příslušnosti ve Vyškově, kterážto zmínka patrně svádí finanční úřady k mylnému úsudku, že jde o prorogaci fora podle § 104 J. N., platil by tu stejný soud splniště, poněvadž pro tento soud, pokud se týče pro jeho místo, jest podle § 88 J. N. rozhodno, zda strany se dohodly o místě, kde má žalovaný splniti smlouvu. Dohodu tu nutno prokázati listinou, kterou však netřeba předkládati ihned k žalobě, jak to vyžaduje § 104 J. N. při dohodě o soudní příslušnosti. Shora zmíněné doložky obsahují dohodu o místě splnění smlouvy a jsou tedy průkazem, kterým lze osvědčiti příslušnost soudu místa splniště podle § 88 J. N. Osvědčení této dohody v advokátní plné moci samo o sobě není předmětem zvláštního poplatku, neboť se tím v jedné a téže právní listině neosvědčuje několik právních jednání různého druhu, která by nebyla vzájemně souvislými součástkami hlavního právního jednání (§ 39

poplatkového zákona). Ježto doložky ty nelze zahrnouti pod pojem ujednání o soudní příslušnosti podle § 104 J. N., není důvodu, aby z doložek těch byl požadován pevný poplatek 1 K podle § 1 zákona č. 331/1919 Sb. z. a n.

Ministerstvo fin. zaujalo k otázce kolkové povinnosti ujednání soudní příslušnosti podle splniště v plných mocech advokátů stanovisko ve výnose ze dne 21. března 1922, č. j. 24586-1529-22-V/16, kterým sdělilo výboru advokátní komory v Praze toto:

»Zavazuje-li se vydatel v plné moci, že zaplatí zmocněnci (advokátovi) výlohu a odměnu v určitém místě a svoluje-li dále k tomu, aby byla v případě sporu žaloba proti němu podána u soudu tohoto splniště, nejde o ujednání příslušnosti podle § 104 J. N., podrobené podle § 1 zák. č. 331/1919 poplatku 1 K.

O tom Vám dáváme věděti na Vaše podání ze dne 25. února 1922 čís. 1125. Zároveň dáváme přiměřené nařízení podřízeným úřadům.«*)

Stanoviskem ministerstva financí jsou finanční úřady povinny se řídit. Nečiní-li tak, nezbyvá než dovolati se uvedeného výnosu. Z jeho znění jest též zřejmo, že jeho reprodukce ve shora uvedeném dotazu není případná. Nejde o osvobození od kolků a poplatků, neboť toto může míti místo jenom tam, kde zásadně vznikla poplatková povinnost určitého poplatkového předmětu, avšak poplatek se nevybírá z důvodu, stanoveného zákonným předpisem. M.

*) V Čechách muselo zemské fin. ředitelství v Praze zachovávat cit. výnosu znovu připomenouti výnosem ze dne 30. I. 1933, č. j. V-191/33.

Autoři článků v tomto čísle:

Kom. fin. prok. v Praze Dr. Vladimír Hrdlička, asistent práv. fakulty Karlovy university, Dr. Josef Pražák, advokát v Praze, Dr. Josef Pužma n, rada vrch. soudu v Praze Dr. Josef Frydrych.